

عنوان مقاله:

مصالح بومی پایدار در اقلیم معتدل و مرطوب

محل انتشار:

همایش ملی معماری، فرهنگ و مدیریت شهری (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسنده:

سحر رضایی - دانشجوی کارشناسی ارشد پردیس علوم و تحقیقات واحد البرز

خلاصه مقاله:

یکی از موارد قابل توجه در مسکن امروز ایران و جهان مسأله پایداری است. بناهایی که در زمره بناهای پایدار قرار می گیرند، باید ویژگی ها و اصولی در آنها رعایت شود. این اصول عبارتند از: اصل اول؛ حفظ انرژی؛ کاهش نیاز ساختمان به سوختهای فسیلی، اصل دوم؛ هماهنگی با اقلیم، اصل سوم؛ کاهش استفاده از منابع جدید مصالح، اصل چهارم؛ برآوردن نیازهای ساکنین: اعم از روحی و جسمی، اصل پنجم؛ هماهنگی با سایت، اصل ششم؛ کاهش تلفات، اصل هفتم؛ کل گرایی: تمام اصول معماری پایدار باید در یک پروسه کامل که منجر به شکل گیری محیط زیست سالم می شوند، تجسم یابد. انتخاب مصالح بومی یک مؤلفه کلیدی از معماری پایدار است، آنچه که در بخش قابل توجهی از فناوری های تولید مصالح ساختمانی مورد توجه قرار می گیرد، پیدا کردن مصالح ساختمانی جایگزینی است که برای تولید آنها انرژی کمتری صرف شده و درعین حال سلامتی بیشتر محیط زیست آدمی را تأمین کند. بنابراین برای رسیدن به پایداری در معماری، می بایست مصالح ساختمانی طبیعی، سالم بوده و نیز قابل بازگشت به طبیعت باشند. در راستای رسیدن به اهداف توسعه پایدار و معماری پایدار، مصالح ساختمانی های جدید از مصالح طبیعی و بومی منطقه می باشند. در اقلیم معتدل و مرطوب ایران (مازندران) در دیوارهای خارجی، سیستم های قالب ساقه ای با توجه به وفور کشت برنج، پیشنهاد می شود. استفاده از سیستم های قالب کلس برنج، هم از نظر اقتصادی به صرفه بوده و هم به عنوان عایق کاربردی و هم به لحاظ همخوانی با محیط زیست، قابل بازگشت به چرخه طبیعت می باشد. برای دیوارهای داخلی و جدا کننده از پانل های تخته گچی پیشنهاد می شود.

کلمات کلیدی:

معماری پایدار، اقلیم معتدل و مرطوب، مصالح بومی، بازیافت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/255838>

